

För det fjärde anser sökanden att överklagandenämnden åsidosatte artikel 7.3 i rådets förordning nr 207/2009 genom att felaktigt fastställa att varumärket till följd av dess användning inte hade uppnått en särskilningsförmåga i fråga om de varor eller tjänster för vilka det ansöks om registrering.

Överklagande ingett den 3 augusti 2011 av Carlo De Nicola av den dom som personaldomstolen meddelade den 28 juni 2011 i mål F-49/10, De Nicola mot EIB

(Mål T-418/11 P)

(2011/C 282/79)

Rättegångsspråk: italienska

Parter

Klagande: Carlo De Nicola (Strassen, Luxemburg) (ombud: advokaten L. Isola)

Övrig part i målet: Europeiska investeringsbanken

Yrkanden

Klaganden yrkar att tribunalen ska

— ändra personaldomstolens beslut av den 28 juni 2011 i mål F-49/10, på så sätt att

— beslutet av den 11 maj 2010, som kommunicerats via e-post, ogiltigförklaras i den del EIB nekade till att inleda ett administrativt förfarande och hindrade försöket till en förlikning, genom att tyst avslå begäran om ersättning för utgifter för läkarvård på 3 000 euro,

— EIB förpliktas att dels utge 3 000 euro, som sökanden har lagt ut för en laserbehandling som han föreskrivits och erhållit i Italien, jämte ränta och kompensation för värdeminskning på valutan, dels ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Till stöd för sitt överklagande åberopar klaganden följande grunder.

A. Angående de faktiska omständigheterna

1. Klaganden gör gällande att personalrätten har missförstått ett av hans yrkanden samt underlåtit att ta ställning till ett annat.
2. Vidare kritiserar den privilegierade ställning som institutionen tilldelas, vilken, återigen, har nöjt sig med att komma med påståenden som personaldomstolen därefter har funnit vara styrkta.

B. Angående yrkandet om ogiltigförklaring

3. Klaganden hade yrkat att beslutet av den 11 maj 2010, som kommunicerats via e-post, ska ogiltigförklaras i den del EIB nekade till att utse en tredje läkare, inte inledde ett förlikningsförfarande enligt artikel 41 i tjänsteföreskrifterna samt nekade till att utge 3 000 euro som ersättning för utgifter som klaganden haft för en laserbehandling som han föreskrivits och erhållit i Italien.
4. Personaldomstolen avvisade den del av talan som rör EIB:s underlåtenhet att utse en tredje läkare, med motiveringen att klaganden borde ha fört klagomål mot ett icke existerande beslut fattat den 24 mars 2008, utan att förklara sambandet mellan det angripna beslutet och det beslut som gått honom emot och utan att närmare ange med stöd av vilka regler yttrandet från EIB:s förtroendeläkare ska betraktas som ett av EIB fattat avslagsbeslut.
5. Klaganden hade gjort gällande att yttrandet i fråga enbart utgör en intern åtgärd som inte går honom emot och som således inte kan överklagas enskilt.

Personaldomstolen har emellertid avvikit från all tidigare rättspraxis samt infört en frist på tre månader inom vilken talan ska väckas mot en intern åtgärd, genom att fastställa att den tidsfrist inom vilken talan ska väckas börjar löpa den dag då personalmedlemmen ger in en ansökan, oberoende av om det föreligger ett beslut och utan kännedom om motiveringen.

6. Klaganden ifrågasätter samtliga regler som upprättats av de offentliga institutionerna, och som personaldomstolen påstår sig tillämpa på EIB, vilken är organiserad som en privat bank och med vars personal banken tecknar privata anställningsavtal. Härav följer att de rättakter som rör personalen inte utgör administrativa rättsakter, inte är ett uttryck för myndighetsutövning, inte utgör förvaltningsrättsliga rättsakter och kan inte presumeras äga giltighet. Personalen kan således inte jämföras med tjänstemän och interna åtgärder, som vidtas på samma sätt som i vilken privat bank som helst, behöver inte omedelbart tillerkännas rättskraft.
7. Klaganden kritiserar även den överklagade domens ologiska motivering i den del det slås fast att han inte kan ha begått ett ursäktligt fel samt att han känt till en rättsakt som enbart hans advokat fått del av.
8. Slutligen görs det gällande att det, enligt alla rättsordningar, är möjligt att när som helst väcka talan mot en ogiltig rättsakt och inte bara inom den korta tidsfrist som gäller för rättsakter som kan ogiltigförklaras.

9. Beträffande förlikningsförfarandet i artikel 41 i tjänsteföreskrifterna gör klaganden gällande att det inte rör sig om ett processuellt krav, och att det således var fel av tribunalen att assimilera det med det administrativa förfarande som tjänstemännen i Europeiska unionen är underkastade, ett administrativt förfarande som är obligatoriskt och som avgränsar omfattningen av domstolens senare prövning.

10. Beträffande kritiken mot bankens beslut att inte inleda ett förlikningsförfarande anser sökanden att personaldomstolens dom är rättsstridig då banken inte har rätt att vägra inleda ett sådant förfarande.

Härav följer dels att det inte finns några giltiga skäl för en sådan vägran, dels att banken, om personalmedlemmen vinner framgång med sin talan, ska åläggas ett större ansvar som innebär att den definitivt ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

11. Vad gäller det tysta beslutet att avslå begäran om ersättning för laserbehandlingen gör Carlo De Nicola gällande att bristen på motivering är ett klart uttryck för maktmissbruk, eftersom ersättning inte lagligen kan vägras annat än i tre fall, medan det faktum att det inte finns någon formell rättsakt utgör en klar nullitet som, som sådan, kan överklagas när som helst.

12. Slutligen anses även den del av domen, i vilken personaldomstolen underlät att ta ställning på grund av att den saknade nödvändiga uppgifter, vara ogiltig.

C. Angående yrkandet om ersättning av rättegångskostnaderna

13. Personaldomstolen har slagit fast att detta yrkande måste avvisas på grund av *litispendens*, trots att det inte finns några regler om *litispendens* i rättegångsreglerna. Personaldomstolen har inte heller förklarat vare sig hur det kan föreligga identitet mellan yrkandena i ett pågående mål i första instans och ett pågående mål i överklagandeinstansen, eller hur och vem som inkommit med de bevis som beslutet grundar sig på.

14. Klaganden anser slutligen att ett bifall till överklagandet och en ändring av den överklagade domen bör föranleda ett nytt beslut om rättegångskostnaderna, inklusive dem som uppkommit i första instans.

Talan väckt den 29 juli 2011 — Ellinika Touristika Akinita mot kommissionen

(Mål T-419/11)

(2011/C 282/80)

Rättegångsspråk: grekiska

Parter

Sökande: Ellinika Touristika Akinita A.E. (Aten, Grekland) (ombud: advokaten N. Fragkakis)

Svarande: Europeiska kommissionen

Yrkanden

Sökanden yrkar att tribunalen ska

— ta upp talan i sin helhet till sakprövning,

— ogiltigförklara det angripna beslutet, som kommissionen riktat till Republiken Grekland,

— förplikta kommissionen att återbetala de belopp som direkt eller indirekt kan ha "återkrävt" från sökanden vid verkställigheten av det angripna beslutet, jämte ränta, samt

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Sökanden begär genom denna talan ogiltigförklaring av kommissionens beslut K(2011) 3504 slutlig av den 24 maj 2011 om statligt stöd till vissa grekiska kasinon, nr C 16/2010 (f.d. NN 22/2010, f.d. CP 318/2009), om genomförts av Republiken Grekland.

Sökanden anför följande grunder för ogiltigförklaring.

Den första grunden avser oriktig tolkning och tillämpning av artikel 107.1 FEUF och bristande motivering i strid med artikel 296 FEUF. Åtgärden i fråga kan i synnerhet inte anses i) säkerställa att kasinona på Parnes och på Korfu gynnas ekonomiskt med hjälp av statliga medel, ii) vara selektiv till sin art, eller iii) påverka handeln mellan medlemsstaterna och hota att snedvräda konkurrensen.

Den andra grunden avser oriktig tolkning och tillämpning av artikel 14.1 a i rådets förordning (EG) nr 659/1999 av den 22 mars 1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel 93 i EG-fördraget (EGT L 83, s. 1). I synnerhet anføres därvid i) att återkrav av otillåtet statligt stöd endast kan riktas till dem som faktiskt drar förmån av stödet och ii) att de faktiska förmånstagarna beträffande det aktuella stödet (kasinobesökarna) inte är desamma som de personer som återkravet riktats till (kasinona på Korfu och Parnes och i Thessaloniki), som inte betalade inträdesbiljetter.

Den tredje grunden avser oriktig tolkning och tillämpning av artikel 14.1 b i förordningen. Återkrav av det aktuella stödet strider mot i) principen om skydd för berättigade förväntningar och ii) proportionalitetsprincipen.